

MIROSLAV MACEK

37°C

*Dystopická
vize světa
absolutní
kontroly*

xyz

37 stupňů Celsia

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

Miroslav Macek / Filip Franke

37 stupňů Celsia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MIROSLAV MACEK

31°C

*Dystopická
vize světa
absolutní
kontroly*

xyz

Děsí vás dystopické vize vaší přeplněné knihovny?
Až se rozhodnete jí ulehčit, využijte k tomu utopicky
rychlý portál **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám
ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si
vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio
částku o 20 %.

© Miroslav Macek, 2024

Illustrations © Michael Michajlov, 2024

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7683-647-1

ISBN e-knihy 978-80-7683-650-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7683-654-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-655-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Kdo dal ti, lásko, tolik sil,
že všechny ovládá tvá moc?
Byť člověk mladý, starý byl,
kam obrátit se o pomoc?

Walther von der Vogelweide

Freytag se probudil s nejasným pocitem, že není zcela zdrav. Zdálo se mu, jak se to v posledních dnech stávalo častěji a častěji, o prababičce. Byla sice již delší čas po smrti, dožila se však velmi vysokého věku, takže nejen pamatovala dobu dávno minulou, ale s potěšením mu o ní během celého jeho dětství vyprávěla. A právě vzpomínky na její vyprávění, které se mu z neznámých důvodů v posledních dnech živě promítaly do snů, v něm vyvolávaly neklid a zvláštní pocit viny.

Pohled na strop nad jeho postelí jej však ihned uklidnil, neboť všechny promítané ukazatele jeho životních funkcí svítily zeleně. Stále si nemohl zvyknout na ten nový služební byt, ačkoliv byl větší, než obývali s Joannou předtím; chyběl mu jeho malý pokojík, kam se uchyloval se svým sněním, a také maličká terasa s umělým

mi květinami. Pomalu vstal a vešel do trubicové kóje, kde jej ihned obejmuly stovky téměř neviditelných praménků vody s dezinfekcí vonící toho dne po eukalyptu. Což mu ihned připomnělo, že je pondělí. Záhy jej již ovíval stejně provoněný teplý vzduch a ze stěny kóje se vysunula zásuvka s komínkem jeho pondělního obléčení.

Nasoukal se do stejnokroje Thermopolu s velkým W na hrudi a na zádech, které symbolizovalo ideového předchůdce úřadu, německého internistu a psychiatra, profesora Carla Reinholda Augusta Wunderlicha, díky jehož úctyhodné průkopnické práci byla stanovena normální, zdravá teplota lidského těla na 37 stupňů Celsia. Jeho socha v nadživotní velikosti stála ve vstupní hale budovy Thermopolu a každého 4. srpna, v den výročí jeho narození, se u ní dekorovali nejlepší pracovníci záslužnými medailemi, a těm nejlepším byl navíc zvýšen jejich sociální kredit.

Freytag samozřejmě z příruček a různých školení věděl, že dříve lidé trpěli velkým množstvím chronických infekcí, které zvyšovaly tělesnou teplotu, takže Wunderlichem vypočítaná průměrná teplota byla 37,16 stupňů. Všechny se nakonec naštěstí podařilo vymýtit, což spolu s teplem v domovech a výživnou stravou způsobilo, že průměrná teplota lidí klesla na 36,4 stupně. Jenže Politbyro správně usoudilo, že žádný symbol nesmí být složitý, a tak použilo ten ze starodávných termometrů, na nichž byla číslovka 37 červená – jednoduchý, jasný, varovný symbol nemoci.

Jeho žena již seděla u snídaně v malé jídelně a švitořivě vypravovala přibližně stejně staré blondýnce o svém posledním dobrodružném výletu do nového Zábavního centra na okraji Megapolis, zatímco postarší pár, sedící naproti nim, jí napjatě naslouchal a přitom se občas napil z některého z řady barevných kelímků před sebou, aby si poté mezi sebou pochvalovali právě ochutnávaný obsah. Freytag si uvědomil, že její „soustolovníci“, jak zněl slangový výraz těchto replikantů, jsou naprogramováni tak, aby ponechávali Joanně co největší prostor k vyprávění, a přitom jí nenásilně doporučovali, co si má v příštích dnech objednávat, a to nikoliv jen k snídani.

Proč si Joanna vybrala z nabídky Netdreamu zrovna výlet do Zábavního centra s různými divadly, virtuálními výlety do vesmíru i pod mořskou hladinu a dalšími a dalšími desítkami atrakcí, mu nebylo jasné, protože měla téměř panickou hrůzu ze všeho, co zavánělo byt' sebenepatrnějším reálným nebezpečím, ale pak si uvědomil, že jde možná právě o kompenzaci jejího dokonale sterilního života.

Náhle mu na mysli vytanula slova, která mu prababička pravila ve snu:

„Synku, pamatuj si, že nic není pro člověka zhoubnější než vyse-dávání u telestěny. Je totiž více než jisté, že se ti spolu s libostí skrytě vplíží do mysli i různé lži a nepravosti.“

Což stejně, ne-li více platí pro virtuální atrakce a hovory se soustolovníky, pomyslel si, ale ihned se snažil ten reakcionářský názor co nejrychleji vypudit z hlavy.

Přistoupil tedy k jídelnímu pultíku GGG (součástí Thermo-
polu bylo i oddělení Great Green Government, dodávající všem
zaměstnancům rostlinnou stravu z vlastních skleníků, plantáží
a továren), který mu strohým hlasem odrecitoval dnešní nabíd-
ku snídaně. Vzhledem k jejich vyššímu společenskému statusu
sestávala z více možností; nakonec se rozhodl pro tuňáka z hra-
chového proteinu, ne snad proto, že by na něj měl chuť, ale aby
nemusel dál poslouchat chvalozpěvy na zdravé složení dalších
nabízených produktů linoucí se z pultíku. Teprve když před ním
přistál světlezelený kelímek se třemi G, uvědomil si, že stejná
slova chvály na tento produkt slyšel před chvílí pronášet kohosi
z manželského páru v jídelně.

Odkudsi z hloubi paměti se mu náhle vynořila vzpomínka na
prababiččino vyprávění o tom, jak jako malé děvče chodila kaž-
dou neděli kolem poledne s rodiči do zvláštních zařízení, která
nazývala *restaurence*, v nichž si člověk mohl vybrat k jídlu a pití ze
spousty různých věcí. Byla ovšem už tehdy hodně stará a mno-
hé z toho, co mu vyprávěla, mohly být jen fantasmagorie starého
člověka.

V každém případě raději tu vzpomínku ihned potlačil, neboť
dobře věděl, že emoční napětí zvyšuje tělesnou teplotu a tonus
svalů, což by mohly všudypřítomné kamery a senzory zazname-
nat.

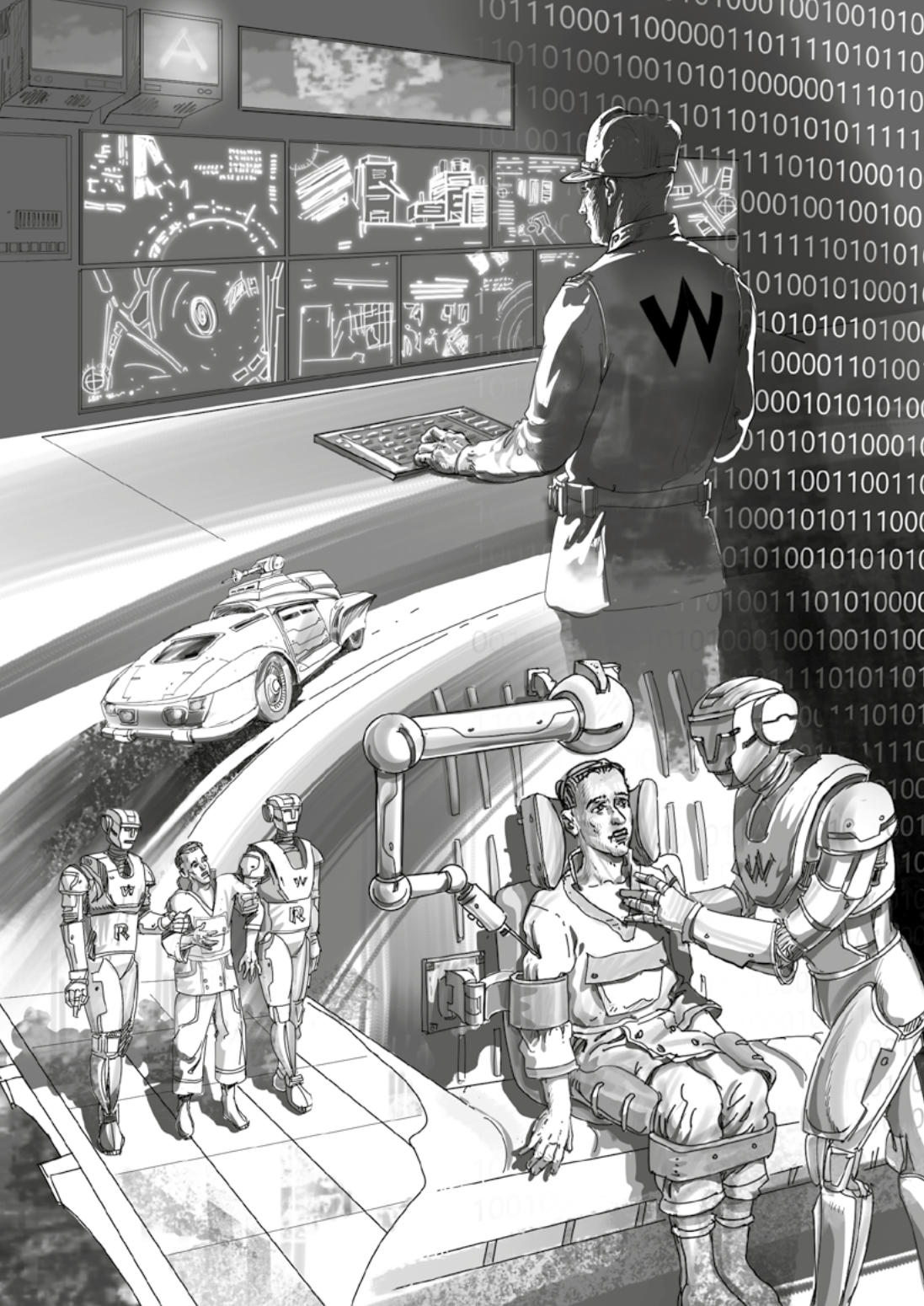
Rychle do sebe vpravil teplou hustou tekutinu a šel se rozlou-
čit s Joannou. Ta zrovna líčila soustolovníkům další ze svých virtu-
álních zážitků ze Zábavního centra.

„Koupila jsem si, ani pořádně nevím proč, vstupenku do Kynária. Asi mě zaujal ten název, ale hlavně seděl nad vchodem malý pes, který na mne neustále poštěkával a zvláště kňučel, až mi ho přišlo trochu líto. Úplně mi připomněl jednoho psa, kterého jsem viděla jako dítě v jednom seriálu, jak jej ta paní, myslím, že se jmenovala Xenia, darovala na vědecké účely, protože to byl jeden z posledních živých psů, a zachránila tak celé město od jakési epidemie. Uvnitř jsem si mohla vybrat asi ze stovky psů různých barev a velikostí a programátor se mě zeptal, co s ním chci dělat, ale já mu řekla, že to nechám na něm. A představte si, vybral mi úplně stejného psa, který byl nad vchodem, a on na mě vyplazoval jazyk a motal se mi kolem nohou, a dokonce mi olízl ruku. Hrozně jsem se lekla, ale programátor mě ujistil, že všichni replikovaní psi jsou dokonale sterilní a zcela bezpeční, takže nemusím mít žádnou obavu. Ale ten nepříjemný pocit jsem měla stále, a tak jsem si s ním ještě chvilku opatrně hrála, ale pak mě to přestalo bavit. Co si taky s takovým hloupým psem půl hodiny počít?“

Freytagovi opět nečekaně vyvstalo na mysli prababiččino vyprávění o tom, jakého měla v mládí psíka a jaká alotria spolu vyváděli, ale ihned tu vzpomínku potlačil, zamával Joanně na rozloučenou a vyšel z bytu.

Marně přitom přemýšlel, proč se mu tak najednou vracejí na mysl různá babiččina vyprávění a vzpomínky na dobu, kdy s ním jako dítě trávil téměř veškerý volný čas.

Rychle za sebou zavřel dveře a vydal se do práce.

Ihned po nástupu do Thermopolu prošel speciálním školením, během něhož se dozvěděl vše o hlavních zásadách své práce. Vycházely ze staré antické myšlenky, že zdravý způsob života zahrnuje dvě roviny, a to žít moudře a dobře, což vyjadřoval výraz *sothein*, v nejobecnějším slova smyslu *uzdravovat*. Nešlo totiž jen o to, zachránit člověka, který byl z jakéhokoliv důvodu v nebezpečí života, či uzdravit člověka nemocného, ale pomáhat lidem, aby byli po tělesné, duševní i duchovní stránce zdraví a tvořili tak dohromady spořádanou a spokojenou společnost.

Vzhledem k tomu, že v toku času ochrana před infekcemi, úrazy a různými biochemickými nerovnováhami, které mohly člověka postihnout, dosáhla mimořádného pokroku, Politbyro moudře rozhodlo, že je zapotřebí klást hlavní důraz na hledání příčin onemocnění v oblasti společenské, kulturní a spirituální a následně preventivně potlačovat veškeré nepříznivé vlivy, které by mohly onemocnění způsobovat.

Postupně tedy přibýlo k vyžadované dokonalé hygieně a dezinfekci různé očkování a povinný příjem nutričně vyvážené stravy a stejně tak došlo k nahrazení práce, při níž mohlo docházet k úrazům a opotřebování organismu, inteligentními stroji a replikanty. Také tradiční sporty byly postupně nahrazeny sporty virtuálními. Jediným problémem tedy zůstaly příčiny nemoci v třetí oblasti.

Nejprve se tedy začaly v médiích a na sítích potlačovat jakékoliv zprávy o nemocech a úmrtích a v toku času se zcela pochoptelně přistoupilo též k postupnému předělávání knih, obrazů,

soch, filmů a dalších artefaktů tak, aby vyhovovaly nové doktríně. U kterých to nebylo možné, byly bez náhrady zlikvidovány.

Zpočátku takový postup narážel na odpor reakcionářů, ale ten byl záhy zlomen rychlým zavedením sociálních kreditů namísto oběživa a bezhotovostních peněz, takže jejich sociální a ekonomický propad většinu z nich rychle donutil chovat se řádně a jednat pro blaho celku. Zatvrzelí jedinci – u většiny z nich byla záhy diagnostikována nějaká duševní porucha – skončili buď v psychiatrických léčebnách Thermopolu, nebo byli vyexpedováni do Převýchovných táborů, a protože bylo pod hrozbou ztráty značné části sociálního kreditu zakázáno o nich mluvit a média o nich pochopitelně také mlčela, velice rychle se na ně zapomnělo.

Stále se však vyskytovali noví a noví jedinci, a to buď ze starých reakcionářských rodin, nebo dokonce i mezi mladými lidmi vyrostlými a vychovanými již v nové zdravé společnosti, kteří se z nepochopitelných důvodů dožadovali pofidérní svobody žít si nezdravě po svém, aniž by brali ohled na zájmy celé společnosti.

Úkolem Thermopolu bylo takové lidi za pomoci vyspělé techniky nacházet, posílat na převýchovu a chránit tak veřejné zdraví a společenskou soudržnost.

Vedle toho existoval ještě program Santé, průběžně hlídající zdravotní stav obyvatel Megapolis. Pokud některý ze všudypřítomných kontrolních senzorů nahlásil cokoliv, co se vymykalo stanovené normě, Centrální inteligence na základě analýzy dat

rozhodla, zda jde o emoční odchylku, nebo příznak nemoci. Pokud byl takový jedinec doma, rodinní příslušníci byli bezprostředně replikanty Thermopolu internováni v karanténních zařízeních, nemocnému se automaticky zablokovaly dveře bytu a pultík GGG mu okamžitě začal aplikovat patřičné léky. Pokud se po daném čase hodnoty vrátily k normě, dveře bytu se opět automaticky otevřely. Analýzu příčin různých emočních odchylek ukládala Centrální inteligence do paměti k dalšímu využití.

Pokud někoho zachytily senzory na ulici nebo v zaměstnání a byla u něho identifikována nějaká nemoc, byl ihned dopraven replikanty vozem Thermopolu domů a následovala stejná procedura.

Centrální inteligence v obou případech analyzovala všechna předchozí data, a pokud výsledek nasvědčoval tomu, že nemoc nezapříčinily náhodné vnější vlivy, následovalo automatické snížení sociálního kreditu.

Stále se zlepšující genová terapie sice dramaticky snížila orgánová onemocnění, ale v nemocnicích Thermopolu byly přesto ve dne v noci nachystány specializované operační stroje, schopné dokonalé výměny postiženého orgánu. Centrální inteligence jen předem analýzou veškerých dat a s přihlédnutím ke společenskému kreditu rozhodla, u koho je možné operaci provést a který člověk bude přeložen do některého ze zařízení zvaného Eden. Její verdikt byl konečný.

Přidruženou organizací spadající přímo pod ředitele Thermopolu byla skupina speciálně vyškolených zaměstnanců zvaná

Provopol, jejíž členové měli za úkol vytipovávat podezřelé jednotlivce a skupinky občanů a snažit se je preventivně vyprovokovat k případným reakčním projevům, aby mohli být zavčas profylakticky odstraněni.

Další součástí byl Eumentální odbor, průběžně kontrolující zdravotní stav zaměstnanců, a to hlavně duševní.

Vedle Thermopolu podléhal Politbyru ještě Eutapol, velká organizace mající na starosti skupinu občanů, a to v drtivé většině starých, kteří přes veškerou poskytovanou zdravotní a sociální péči spěli z různých příčin ke smrti. Ti byli transportováni do zvláštních zařízení zvaných Eden, aby jejich případné utrpení a smrt nenarušovaly duševní zdraví a pohodu společnosti. Blízcí příbuzní pak dostávali část jejich sociálních kreditů, čímž se dokonale eliminovaly dříve běžné sobecké protestní projevy.

Posledním útvarem spadajícím přímo pod Politbyro byl Pro-pag, ohromný úřad, jehož odborní zaměstnanci jednak programovali soustolovníky, vytvářeli pozitivně působící umělecká díla a reklamy podporující celospolečenské úsilí, a dále odstrašující agitky, líčící zdravotní rizika, která by čekala občany za hranicemi Megapolis, neboť přes veškeré bariéry a nasazenou techniku se přece jen stávalo, že se některým z nich podařilo z Megapolis uprchnout a živořit někde na okraji společnosti. Hororové agitky, v nichž hráli nejlepší teleherci, měli každého občana od takového pošetilého počinání odradit. S jakým úspěchem se tak dělo, se ovšem nesdělovalo.

Na telestěně před Freytagem defilovaly obrázky a záznamy z jednotlivých kamer a senzorů jeho úseku, střídaly se ve svižném tempu, podobné si jako vejce vejci. Strohé budovy pokryté solárními panely, ulice s vozy jedoucími v automatických rozestupech nařízenou rychlostí, chodníky s lidmi rychle kráčejícími za svým cílem, zábavní parky nabízející nejnovější virtuální atrakce – Freytaga zaujala zpěvačka Eleda, lákající kolemjdoucí a kolemjdoucí na svůj nejnovější koncert hitem *Když jsme oba zdraví, tak nás láska baví*, a ihned si s ní začal pobrukovat refrén *Jestli se tvé srdce rmoutí, troje Géčka pomohou ti...*

Náhle se však na telestěně zvětšil obraz jedné z kamer, umístěné na rohu ulice v okrajové čtvrti Megapolis, vzápětí se kolem jednoho mladíka vytvořil červený rámeček a nad Freytagovou hlavou se ozval varovný signál. Pod zastaveným obrazem se začaly objevovat číslice. Nemusel je nikterak sledovat, čekal jen na konečný verdikt z Centrální inteligence. Dorazil záhy.

Jméno, datum narození, bydliště, stav, zaměstnání, sociální kredit a další a další údaje, které se záhy změnily v jedno jediné červeně zarámované číslo vyjadřující souhrnnou hodnotu emočního napětí. Číslo vymykající se natolik normě, že mladíka klasifikovalo do kategorie akutního nebezpečí pro společnost.

Než stačil urazit nějakých osmdesát, sto metrů, zastavil u chodníku velký dodávkový vůz Thermopolu, z něj vystoupili dva replikanti, každý z nich chytil mladíka za paži a vedli jej k vozu. Nikterak se nebránil, zřejmě věděl, že by jakýkoliv odpor byl marný. U zadních dveří se zastavili.

„Odkud a kam jdete?“ zaptal se ho jeden z replikantů, dle uniformy velitel.

„Z přednášky a diskusního večera o plánovaném rozvoji Megapolis. A vracím se domů, kousek odtud totiž bydlím,“ odpověděl mladík sevřeným hlasem.

„Z čeho tedy to vysoké emoční napětí, které vám bylo zjištěno cestou?“ otázal se ho nevzrušivým hlasem druhý replikant.

„Asi z té přednášky. Bylo to všechno jakési divné. Přišel jsem na přednášku a diskusní večer, ale byli tam samí cizí lidé a vůbec nediskutovali. Seděli a mluvili o všem možném. A jak se zdravili! Podávali si navzájem ruce! Taková blbost! Vždyť je to hrozně nehygienické a strašně důvěrné, ale řekli mi, že je to dávný pozdrav z doby, kdy člověk nemusel dělat to, co nechtěl. To už jsem se jich už začal bát, a tak jsem se zvedl a rychle odtamtud zmizel.“

„Říkáte, že mluvili o všem možném. O čem například?“

„Mluvili většinou o jakési podivné době, ale nedávalo mi to smysl, protože podle nich se tehdy mohli umělci svévolně vyhýbat celospolečenskému úsilí a dělat si v podstatě, co chtěli. Jenže to by přece nebyla kultura, ale reakcionářská divočina.“

„Nevšíml jste si, jestli ta skupina měla nějakého vůdce nebo organizátora?“

„Ne, nikdo mi takový nepřipadal a nikoho tak neoslovovali.“

„O čem mluvili ještě? O něčem, co udělali, nebo co hodlají provést?“

„To ne, já je moc neposlouchal, a jak už jsem řekl, záhy jsem odešel. Já jsem řádný a loyální občan. Já k nim nepatřím, přišel

jsem tam s tím, že jdu na diskusní večer s přednáškou o plánovaném rozvoji Megapolis, jak už jsem říkal.“

Z jeho hlasu zazníval lítostný strach, který byl v nepoměru k poměrně neškodným informacím, jež jim doposud sdělil.

Jeden z replikantů otevřel zadní dveře vozu a pokynul mu, aby nastoupil dovnitř. Poté oba vlezli za ním. Hoch se posadil na sedadlo, na které mu ukázali. Z opěradla se náhle vysunula mechanická ruka a do jeho pravé paže se zanořila tenká jehla.

Freytag samozřejmě věděl, o co jde. Tě látce se říkalo „sérum pravdy“, ačkoliv o žádné sérum nešlo, nýbrž o látku s oficiálním názvem MonKamin, která silně potlačovala aktivitu mozkových center a nervových obvodů zodpovědných za vyšší nervovou činnost a velice účinně tak potlačovala sebekontrolu.

Freytagovi blesklo hlavou, že jim jednou na výročním zasedání Thermopolu vyprávěl jeden ze starších kolegů, že za doby jeho děda se pravda zjišťovala bitím a mučením, ale to bylo něco tak nepředstavitelně primitivního a nehumánního, že mu nikdy nevěřil; navíc byl znám tím, že je ve společnosti rád středem pozornosti.

Uběhla snad necelá minuta a bylo po všem. Najednou na něj byl v podstatě trapný pohled. Ano, plánovali opustit Megapolis... ale jistě, je ochoten se doznat... jejich jména? Prosím, tady jsou. Nepřeje si v podstatě nic jiného než je oznámit. Ano, je ochoten připustit, že se s nimi stýkal pravidelně... ano, byla to žalostná groteskní skupina, která by byla k smíchu, kdyby nebyla k pláči... ano, je ochoten uznat... ano, přiznává se... ano, lituje toho, a jistě

dostane příležitost, aby vše odčinil... ano, samozřejmě rád přijme jakýkoliv trest, hlavně však pro něj bude úlevou, až po čase zase zaujme své místo ve společnosti. Určitě je to možné. Počkejte přece...

Ale to už obraz vozu zmizel z obrazovky a objevil se opět strnulý záznam z uliční kamery.

Zas jeden mladý blázen, který podlehl hloupým reakcionářským řečem, pomyslel si Freytag, ale navíc se mu do myšlenek vloudil jakýsi nezvyklý pocit lítosti.

Když se Freytag odpoledne vrátil domů, uvítala jej v bytě nezvykle těžká vůně. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že má Joanna narozeniny, a tak jí vedení Thermopolu poslalo jako dárek ke slavnostnímu dni nejen svátečně naprogramované replikanty, ale též mimořádnou vůni.

Úplně na to zapomněl, ale naštěstí tak neučinil pultík GGG, protože záhy poté, co vstoupil do bytu, začal vrhat na stěny barevné hvězdy a recitovat narozeninové menu. Freytag vykouznil na tváři též slavnostní výraz, vzápětí jej však přešel, neboť si připomněl, že se oslavy účastní také Joannini slavnostně naprogramovaní soustolovníci, které z hloubi duše nesnášel. Neměl totiž replikanty všeobecně rád. Připadali mu na jedné straně příliš podobní lidem, a na druhé straně zase příliš umělí, nebo spíše strojení. V jejich tvářích mu chyběla drobná mimika, náhlé spon-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy 37 stupňů Celsia.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.